Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):	oversat med Forandring og Tillæg af P*** ; [med Forord af Otto Tønsberg].
Titel | Title:	Incle og Yaricko : et Sørgespil i tre Handlinger
Udgivet år og sted | Publication time and place:	Kiøbenhavn : trykt hos Johan Rudolph Thiele, 1780
Fysiske størrelse | Physical extent:	70 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

56,-113-8°

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 56 8°

1 1 56 0 8 00844 X

+REX

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Incle og Varico.

Eorgespil

tre Handlinger.

med Forandring og Tillæg

[illegible]

[illegible]

[illegible]

Incle og Yaricko.

Et

Sørgespil

i

tre Handlinger.

Oversat

med Forandring og Tillæg

af

P***.

Kiøbenhavn.
Trykt hos Johan Rudolph Thiele
1780.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Til

Herr

Lieutenant P.

Høistærede Ven!

De see her Deres Oversættelse af Incle og Yaricko. Forundre Dem ikke, at den uden foregaaende Tilmeldelse er kommen for Lyset; den fortiener at læses, og de upartiske Læseres Biefald tør jeg forsikre Dem, de andre — veed jeg, er Dem ligegyldigt. Jeg imodtog vel dette Stykke under den Betingelse, at skulle forandre og behandle det efter min Overbeviisning

til Brug for Theatret; men da jeg nærmere erfarede, at Stykket fra min Haand ikke kunne tage imod nogen Forbedring, har jeg allene, for ikke aldeles at tilsidesætte min Vens Begiering, giort nogle faa Forandringer, som De selv vil tilstaae ere meget ubetydelige; maae de imidlertid være stemmende med Deres Smag, skal det fornøie

Deres

Ven,

Otto Tonsberg.

Nærværende Stykke kan, efter den egentlige Forstand, just ikke ansees som en Oversættelse; thi deels har jeg udelukt, deels tillagt et eller andet Træk, som jeg fandt at kunne være Stykket til Fordeel. I Henseende til Yaricko er Karakteren ganske forandret. Efter Original-Texten skulle hun tilsidst vise sig haard mod Incle; men da hun fra Begyndelsen er kiendt fra en meget ømfølende Side, syntes mig, at et Billede af en bestandig Ædelmodighed bedre kunne være passende paa hende, end Haardhed, hvilket Forhold, jeg troer, enhver uskyldig Elskerinde, som befandt sig i samme Omstændighed som vor Yaricko, vil underskrive. En haard Opførsel af Yaricko under hendes Tilstand skulle neppe giøre saa behageligt et Indtryk paa Tilskueren, som denne uskyldige Blødhiertighed, der altid er det smukke Kiøn mere eiendommelig.

Personerne:

En Vært, hvor Fremmede losere.
Incle, en ung Kiøbmand fra London.
Jacob, Incles Tiener.
Belvedre, Incles Ven.
Stejley, Incles Broder.
Elisabeth, Incles Forlovede.
Clementine, Elisabeths Søster.
Yaricko, en Amerikanerinde.
En Slavehandler.
En Slave.

Skuepladsen er i Barbados.

Første Handling.

(Theatret forestiller en aaben Plads ved et Værtshuus.)

Første Optrin.

Værten, Incle, Jacob.

Værten.

Min Herre! jeg har ofte sat mig for at vilde spørge Dem om Deres Navn, heder De ikke Incle?

Incle
(i en forbittret Tone).
Hvem har sagt Eder det?

Værten.

Forlad mig, mig er for nogen Tid siden leveret et Brev, med Begiering, at ville erkyndige mig, om her til Barbados skulle ankomme en engelsk Kiøbmand af dette Navn.

Incle
(forundret).
Hvorfra er da dette Brev?

Værten.
En Herre, som nyelig er ankommen her, har bragt det med sig fra London, og her er det.

Incle
(seer paa Brevet).
Ja — mit Navn er Incle. — Lad mig være allene.

(Han tager i det samme Brevet med Vrede, og i en Hast brækker det).

(Værten gaaer).

Incle
(læser Brevet).
"I dette Øieblik erfarer jeg, at det Be-
"tydeligste i dit Huus forrige Nat er bortstiaa-
"let, jeg beklager Dig; men haaber, at Du
"ved riigt Bytte i America tredobbelt har er-
"stattet dette Forliis: jeg ønsker Dig Lykke der-
"til, og venter Dig med Utaalmodighed, da jeg
"alletider er og forbliver

Din tro Ven
Sorogoud.

Har

Har da den grusomme Himmel allene forundt mig Livet, for at skulle ende mine Dage i Fattigdom, til Spot og Skam for hele Verden — Ulykkalige Tidende! Hvorfor nedslog ikke Lynilden disse Helvedes Tyve i Afgrunden? Hvorfor forsvandt ikke ved Troldoms Kraft dette forbandede Brev? O, at jeg var bleven begraven under Havets Bølger, eller overgiven til de Vildes Graadighed!

Jacob.

Herre! hvilken forfærdelig Tale! Kan det fortryde Dem at være undgaaet to forskrækkelige Livsfarer?

Incle.

Gaae fra mig, siger jeg, havde du styrtet mig i Havet, havde du dræbt mig, da jeg ubetænksom undløb de Vildes Hænder, da havde tusinde Belønninger ikke været nok for din Velgierning, nu derimod vil jeg endog ansee dig selv som min Morder.

Jacob.

Om De af Vrede ikke kan føle Dem Selv, saa tænk dog paa Deres ædelmodige Befriere Yaricko, og Deres kiere Elisaberh.

Incle.

Incle.

Tie og gaae.

Jacob
(for sig selv).

O fordømte Gierrighed! hvorledes har det dog været mueligt, at saa afskyelig en Karakteer som min Herre har kunnet besnære saa fromme Gemytter som Elisabeth og Yaricko? — Men jeg veed, hvor modbydelig min Nærværelse er ham, jeg maae gaae, for ikke at giøre ham reent fortvivled.

(Han gaaer.)

Andet Optrin.

Incle, Belvedre (paa det inderste af Skueplad-sen, uden at sees af Incle.)

Incle
(allene).

O Skiæbne! o Tilskikkelse! hvorfor raser I blant os Mennesker? Grumme Forsyn! har du begavet os med Fornusten, for ikke at leve i større Pragt, end Dyrene, som krybe paa Jorden. — Dog! Nogle skienker du Guld i Over-

Overflødighed, Americas Rigdom udbreder du for dem, som have Mod til at forlade deres Fædreneland, rige sender du dem tilbage, for at kunne med Glæde aagre med deres Skatte; heel rørt af et saadant lykkeligt Tog opmuntrede Begierligheden mig ligeledes at søge efter Amerikas Rigdomme. Jeg sammendyngede allerede i Tankerne Guld og Ædelstene, jeg giorde Regning over Kapitalen og Renterne; men, o igiennemtrængende Smerte! Stormvindenes gruelige Hvirvel, de barbariske Uhyrer, der dræbte mine Staldbrødre, og en afskyelig Flugt til en skræksom Skov for disse Vanskabninger, giorde mit ædle Foretagende ganske til Intet. Skal jeg da være Rigdom uværdigere end andre? Skal jeg som en Trængende krybe forbie de Stores Palladser? O Forsyn! Men — hvorfor vil jeg bebreide Forsynet? Der er intet Forsyn til. — Jeg skulle komme tilbage til London uden Midler — jeg skulle i denne Tilstand fremstille mig for Elisabeth, og derved maaskee forspilde den Lykke, som jeg ved Foreening med hende allerede har giort Regning paa; nei før —

Bel-

Belvedre

(som imidlertid har nærmet sig ham).

Ach Incle! jeg har hørt dine billige Klagemaal.

Incle.

Hvorledes — Belvedre! Du er her.

Belvedre.

Ja Incle! jeg har allerede i Gaar erfaret din Ankomst — og nu kommer jeg —

Incle.

For at spotte min Skiebne?

Belvedre.

Nei — for at beklage dine mislingede Bestræbelser.

Incle.

Vel da, Belvedre! Du har tilforn været min Raadgiver i mine Ulykker, opsøg nu Midler, for at erstatte det Tab, som de vrede Guder har tilskikket mig. Men Himmel! hvem seer jeg der komme?

Belvedre.

Det er Strejley din Broder, og Elisabeth din Forlovede. En Utaalmodighed over

din

din lange Udeblivelse har bevæget dem saavelsom mig til at ile dig her i Møde paa Barbados, hvortil vi vidste, at du havde bestemt den Rigdom, som du ønskede at forhverve dig i America.

Incle.

Kom — lad os gaae bort, førend de faae os at see; min nærværende Tilstand tillader mig ikke nu at tage imod dem.

(De gaae bort.)

Tredie Optrin.

Stejley, Elisabeth.

Stejley.

Ja visselig, deiligste Elisabeth! vil min Broder være henrykt af Glæde, naar han seer Dem, og erfarer, at De ilede ham i Møde, for at omfavne ham — kielne Kysse vil qvæle Ordene. —

Elisabeth.

Ja! og endnu frydefuldere vil hans bedste Broders Ankomst være ham — dog jeg frygter.

Stej-

Stejley.

Hvordan — Har De nogen Mistanke?

Eliſabeth.

Nei! men Angeſt og Anelſer qvæler mig, jeg frygter —

Stejley.

O! da De ſikkert veed, at min Broder er undgaaet det bruſende Havs Grumhed, ſaa maae ingen Angeſt mere ængſte Dem. — Det er maaſkee en blot kierlig Længſel efter at omfavne ham, der er Aarſag til diſſe Anelſer.

Eliſabeth.

Det kan maaſkee være, jeg veed ikke ſelv, hvad det er for en Bedrovelſe der bemeſtrer ſig mit hele Sind. — Kom lad os gaae herfra igien! jeg er ikke nu i Stand til at tage kierlig nok imod min Elſker. — Dog nei — vi vil ſøge ham op, jeg vil tvinge mig; i hans Arme maae al Angeſt forſvinde.

Stejley.

Ja hans overmaade Glæde ſkal ſnart overvinde Deres Mistanke.

(for sig selv.)

O! hvor forunderlige ere vi ikke, i det vi ofte ved selv opdigtede Griller forbittre os de sødeste Fornøielser.

(De gaae bort.)

Fierde Optrin.

Incle, Belvedre.

Incle.

Nei! — jeg vil skiule mig, og ikke see dem igien, førend jeg er i saadan en Stand, at jeg kan giøre mig et fast Haab om Elisabeths Rigdom.

Belvedre.

Giv dig tilfreds, Incle! de Midler, som i Nød foragter alle Farer, skal giøre dig lykkelig, og beskierme dig imod Forsynets truende Vrede.

Femte Optrin.

De Forrige, Værten.

Værten
(til Incle).

Min Herre! her er Een som begierer at tale med Dem!

Incle
(for sig selv).

Det er uden Tvivl Yaricko; jeg maae gaae førend Belvedre faaer hende at see. (til Værten) Det er godt, jeg kommer strax. (til Belvedre) Bliv her Belvedre! jeg kommer paa Øieblikket tilbage.

(Værten og Incle gaaer).

Belvedre
(allene).

Sandelig jeg beklager hans Skiebne, og jeg beklager mig selv, som er reist saa lang en Vei, i Haab at ville giøre min Lykke ved Incle. Dog — mon jeg ikke er klog nok til at udgrunde de bedste Raad, og derved Himlen til Trods at see os begge i en anden Tilstand.

(Han gaaer frem og tilbage og grunder.)

Siette Optrin.

Incle, Belvedre.

Incle
(forvirret med en Dolk).

Hun — den ulykkelige, skal nu ogsaa være dette grusomme Redskab, der skal forspilde min videre Lykke med Elisabeth. O, denne Dag! jeg haaber den skal være den sidste, hvori jeg skal plages.

Belvedre.

Incle! hvad er paa Færde?

Incle
(for sig selv).

O! mon jeg ikke har forraadt mig ved at nævne hendes Navn!

(til Belvedre:)

Ach, Belvedre! det skrækkelige Bud der bragte mig Brevet om disse forbandede Tyve, har sat mig i den yderste Angest ved den Efterretning, at den største Deel af mine Brevskaber ere faldne i mine arrigste Fienders Hænder. Tag denne Dolk, Belvedre! giør en Ende paa en Ulykkeliges Liv — nægter du mig dette?

(Han vil stikke sig.)

Belvedre
(river ham Dolken af Haanden).

Hold inde, Incle! skulle vi ikke kunne udgrunde andre Midler for at redde dig, end Døden. O! jeg skal see at hielpe dig i den Stand, at du rig skal kunne bespotte, endog Guderne selv.

Incle.

Min Ven —

Syvende Optrin.

De Forrige, Jacob.

Jacob.

Herre! Yaricko lader spørge, om hun maae tale med Dem.

Incle
(for sig selv).

O Himmel! jeg er forraadt; jeg maae gaae til hende, for ikke at Belvedre skal faae hende at see.

Belve-

Belvedre
(for sig selv).

Jeg falder i Forundring over denne Forvirring.

Incle
(til Belvedre).

Ven! jeg maae forlade dig paa nogle faa Øieblik.

(Han gaaer bort.)

Ottende Optrin.

Belvedre, Jacob.

Belvedre.

Hvordan — Jacob! skulle din Herre vel være gift?

Jacob.

Hvorledes — kan De spørge mig derom?

Belvedre.

Skiemt ikke, Jacob! opdag mig denne Hemmelighed.

Jacob.

Incle skulle endnu ikke have sagt Dem noget om sin Engel, som han saa inderlig elsker.

Belvedre.

Nei! visselig ikke Jacob.

Jacob.

Han skulle endnu ikke have viist Dem sin Elskelige.

Belvedre.

Taler du om hans bestemte Brud, om Elisabeth?

Jacob.

Han har endnu ikke i Deres Nærværelse kysset sin Yaricko.

Belvedre.

Hvad — du taler om en Yaricko — har han en Gemahl, hvis Navn er Yaricko?

Niende Optrin.

De Forrige, Incle.

Incle.

Ja — Yaricko heder denne Qvinde.

Bel-

Belvedre.

Og hvorfor har du fortiet dette Ægteskab for mig? Frygtede du at jeg skulle forraade dig?

Jncle.

Nei! jeg giorde det, for ikke at skildre dig min hele Ulykke. Men — nu da alting er forraad — saa kom, lad os opsøge et Sted, hvor jeg uhindret kan fortælle dig min Skiebne.

Ende paa den første Handling.

Anden Handling.

(Theatret forestiller Haven ved Værtshuset.)

Første Optrin.

Yaricko allene i Haven.

Fordybet i kummerfulde Betragtninger søger jeg Eensomheden her, som jeg før fandt i Indiens Skove, for, borte fra Værtshusets Uroelighed, at eftertænke min Skiebne. — Den, som jeg saa inderlig elsker, kunne lade to Dage gaae forbie, uden at omfavne sin Yaricko. — Den, som jeg ærer, kommer endelig med største Koldsindighed til mig. — Dog! dette var endnu taaleligt; men — o! at jeg uden Forfærdelse kunne tænke derpaa — min Person var ham ligegyldig, en koldsindig Hilsen var hans hele Tale til mig, og en urolig skræksom Sindslidelse rev ham efter faa Minuters Forløb fra mig. Han, for hvis Skyld jeg forlod mine grønne Skove, forglemte mine syngende Fugle

og

og mine raslende Bække. Han, for hvis Skyld jeg foragtede mit Fæderneland. Han, med hvilken jeg overgav mig til de grusomme Bølger. Han, som jeg saa ofte trykte til mit Bryst. Han, som jeg opholdte, og som hvilede i mine Arme. Han, som — O! en skrækfom Gysen overfalder mig, jeg kan ikke sige det — Han, o hvilken Forestilling! han kan nu hade mig. Med Veemodighed erindrer jeg de behagelige Timer, vi tilbragte under de skyggefulde Træer i Elskovs Sødhed — lykfalige Nætter, i hvilke vi hvilede i hinandens Arme; ere I da for stedse forsvundne? O, troløse Europæer! troer du da, at vi har mindre Følelse af Bedrøvelse end af Glæde? — Men! skulle jeg ikke dømme urigtig om ham? Maaskee en Ulykke bedrøver ham og giør ham urolig. — O! kunne jeg redde ham af denne med mit Liv, jeg ville strax opofre det for ham, og stolt af at have hiulpet ham, skulle min Aand, iført de Lykfaliges Herligheder, bryste sig deraf. Ja, et ulykkeligt Tab i Handelen smerter ham maaskee? Hans bedrøvede Ansigt forraader ham; han

er bestyrdset, og af Kierlighed til mig vil han ikke lade mig vide noget deraf; o! at han kun ikke erfarer min Mistanke, hans Bebreidelser bleve mig utaalelige. — Flyer falske bedrøvelige Tanker, til hvilke vi saa ofte af en blind Overilelse lader os rive hen, og som giøre vore beste Venner til Fiender.

(Hun seer sig om, og bliver Een vaer, som gaaer i Haven.)

O! hvor glad er jeg ikke, at jeg i hiin Allee treffer en fornuftig Skabning; thi Eenligheden, som avler Mistanke paa Mistanke hos mig, og frembringer uangenemme Forestillinger i min Siel, bliver mig heel utaalelig. En munter Samtale skal bortjage alle mine Griller; jeg vil give mig i Snak med hende.

(Hun nærmer sig til Clementine.)

Andet Optrin.

Varicko, Clementine.

Clementine
(for sig selv).

Skulle jeg da vel her opdage min Søsters Medbeilerinde? Skulle vel Jncle have handlet saa

saa utroe? Eller har han maaskee allene bedraget sin Tiener, for ved dette Rygte at kunne sætte Prøve paa min Søsters Kierlighed? Jeg maae give mig i Samtale med hende, for at erfare noget om denne betydelige Sag —

(Hun gaaer hende imøde.)

Yaricko

(for sig selv).

Men det lader til, som hun ville tale med mig; jeg maae spørge hende. (til Clementine:) Vil du tale med mig, eller søger du efter nogen?

Clementine

(opmerksom i det hun betragter Yaricko).

Hvorledes — Du er en Fremmed; hvad kan vel være Aarsag til din Ankomst her? — Din Klædedragt røber dit Fæderneland — dine Sukke, at du er et Fruentimmer, og dine Klagemaal, at du, ligesaavel som de europæiske Fruentimmer, er forliebt, og maaskee er bleven bedragen.

Yari-

Yaricko
(for sig selv).

O Himmel — hun har hørt min Klage, dersom jeg kun ikke har nævnet Incles Navn — Skulle hun røbe min Mistanke for ham, som maaskee er falsk, saa dør han af Kummer, og jeg er forloren.

Clementine.

Forundre dig ikke over mit nysgierrige Spørgsmaal; det skeer ikkun for at give dig Trøst imod de Sukke, som jeg har hørt langt borte, dersom de uskyldig presses af dit Bryst.

Yaricko.

Jeg behøver ikke din Trøst; dit Tilbud synes vel at være godt, men mig synes det dog at være overilende.

Clementine.

Jeg hørte dig sukke; har du maaskee dette med os europæiske Fruentimmer tilfælles, at du skiuler Smerten over din Elskers Utroskab?

Yaricko.

Jeg kiender ingen Utroskab, og Americas Elskere skulle før lade deres Liv for deres El-

skede,

skede, end at de skulle blive dem utroe. (for sig selv) Men Jncle er en Europæer, skulle hun ikke heri have Ret? Dog! Jncle er mig jo endnu troe — O! viig, viig bort mistroiske Tanker!

Clementine.

Hvad skulde da dine Klagemaal betyde?

Yaricko.

Det jeg i denne eensomme Egn talede om, vare Drømme og Billeder om ulykkalige Menneskers Skiebne — den svævede mig mere livagtig for Øinene, end tilforn, og Medlidenhed bevægede mig til at klage. Dog! tael nu ikke mere derom — jeg vil, naar du har sagt mig dit Navn og dit Ærende, tilstrækkelig besvare dit Spørgsmaal.

Clementine.

Jeg heder Clementine, og er — en Veninde af en Kiøbmandsdatter fra London. Vi ere komne her, for med frydefulde Favnetag at bede hendes Kiereste velkommen, som skal (ifald han ikke allerede er her) komme fra America.

Yari-

Yaricko
(for sig selv).

O Mistanke! naar vil du forunde mig Roe! Maa og skal jeg da troe, at denne Kiøbmand er Jncle, at Kiøbmandsdatteren er hans Brud, at jeg her skal forstødes og han aldrig mere elske mig? Nei, jeg kiender hans Hierte alt for godt. O! at hun ikke har merket min Uroelighed!

(til Clementine:)

Det er just ogsaa en Kiøbmand, som jeg er kommen herhid med.

Clementine
(for sig selv).

O! skulle dog Tienerens Foregivende være sand? Skulle jeg vel her i hende opdage min Søsters Medbeilerinde? Nei umueligt — men jeg maae see at erfare mere af hende.

(til Yaricko:)

Hvorledes kunne du da beslutte at forlade dit Fædreneland?

Yaricko.

Kom lad os sætte os paa denne Græsbænk, her vil jeg skildre dig mit Levnetsløb — Hvil-

Hvilket, omendskiont jeg kun er ung, dog, dersom du er medlidendende, vil afpresse dig Taarer; hvis Udfald derimod, om du kan føle for andre, skal opvække stor Glæde hos dig.

Clementine.

Mit Hierte er dannet til at tage imod alle Indtryk, og jeg lover den største Opmerksomhed.

(De sætte sig begge.)

Yaricko.

Jeg er det eneste Barn, hvormed Guderne begavede mine Forældre, og heder Yaricko. Døden skilte mig ved min Moder, da jeg endnu ikke kunne tænke. Min ærlige Fader og jeg opholdte vores Liv, med hvad den blomstrende Natur skienkede os. Ofte samlede vi Urter paa Marken; men en Dag, da vi tidlig om Morgenen søgte om Føde i den bedugede Lund, overfaldt der os pludseligen et Uhyr i menneskelig Skabning, og rev min arbeidende Fader fra mig. — Forskrækket ilede jeg efter dem, men Skrækken standsede mine skielvende Trin. — Umenneskket slæbede ham i sit Skib —

jeg

jeg raabte om Hævn efter Røverne med jammerfulde Skrig. Mine grædende Afskeedssukke efter min graahærdede Fader, skyllede bort med de skummende Bølger. — Jeg tilbragte hele Dage ved Strandbreden; jeg troede endnu at faae et eneste Ord at høre af min Faders Mund, men Havets hule Susen syntes kun at forkynde mig hans Kummer og Jammerskrig. — Nu blev jeg mere efterladen i at søge Urter. Da den faderlige Haand ikke mere understøttede mig, blev det letteste Arbeide besværligt. Tre Aar, o! de vare en Evighed for mig, ere forløbne, uden at see den igien, som gav mig Livet —

Clementine.

Maaskee vil du nu søge ham op?

Yaricko.

O! hvor vilde jeg nu finde ham; maaskee har en skrækkelig Bølge begravet ham i Havets Afgrund? Maaskee har det haardeste Slaverie giort Ende paa hans Dage? — O! hvor vil han ikke have anbefalet mig Guderne førend han døde! — Den velsignede Fader!

O, at

O! at jeg havde været tilstede og hørt af hans Mund den Velsignelse, som han for mig anraabte Guderne om! —

(Hun græder.)

Clementine.

Jeg beklager sandelig din Skiebne — dog er jeg meget utaalmodig, for at erfare den sande Hensigt, hvorfor du opholder dig her.

Yaricko.

Siden jeg tabte min Fader, forlod mig aldrig Bedrøvelsen. Sukkende søgte jeg langsom ved Strandbredden Muskeler, og mat af Klage lagde jeg mig ofte om Middagen mod Søen i Skyggen af et Træe for at eftertænke min Skiebne. — En Dag traf det sig, at jeg langt borte blev et Skib vaer, som gik til Grunde, og hvoraf kun to Mennesker bleve reddede, der kom hen imod mig. Angest og Rædsel for, at et rovende Uhyre skulle slæbe mig bort ligesom min Fader, kom mig til at flye og skiule mig bag en Busk. Neppe havde de været faa Minuter i denne eensomme Egn, førend den Eene lod til at være frygtsommere

end jeg. Mat lagde han sig ned ved Rødderne af et Træe, og maaskee træt af Skræk sov han. Modigere end ellers sprang jeg udaf Busken med en Følelse, som kun Guderne kan udtale. Jeg fløi hen til ham, af Larmen vaagnede han op. Han ville undflye mig, men min Skiønhed forfulgte ham. Indtagen standsede han. Med venlige Miner gav jeg ham mine Følelser tilkiende, og af samme bevæget kastede han kierlige Diekast til mig. Jeg bød ham derpaa ind i min Hytte at spise; alting syntes at være oplivet ved denne fremmede Giest. — Blomsterne duftede lifligere — Bækkene susede sagtere — og jeg søgte kun at behage ham. Hver Dag skaffede os nye Fornøielser. Morgenrøden spillede ikke saasnart frem, førend vi søgte at forøge vores Bekiendtskab, og ved Aftenstiernens Opgang antændtes ogsaa nye Kierligheds Ild. — Endelig da jeg fuldkommen havde lært hans Sprog, overlod jeg mig ham ganske. (Clementine bliver meer opmerksom.) De henrykkende Løvter, som han giorde mig om de Herligheder, jeg ved hans Side i London skulle nyde, giorde mig

Een-

Eensomheden keedsommelig; hvert Øieblik sprang jeg til Stranden, for at kunne blive et Skib vaer, der kunne bringe os derhen; endelig fik jeg et i Syne, og med Haand i Haand besteeg vi samme. Guderne forundte os de lykkeligste Vinde, og fornøiede landede vi her for to Dage siden i Barbados, som just var det samme Sted, hvorhen min Elsker havde bestemt den Rigdom, som han attraaede i America.

Clementine
(for sig selv).

Ak Himmel! jeg skielver — skulle vel Jncle have bragt hende med under Ægteskabs Løvte?

(Til Yaricko:)

Veed J ikke eders Elskeliges Navn?

Yaricko.

Jo — hans Navn var det første, som jeg lærte af hans Sprog; han heder Jncle; han er Kiøbmand i London, og vi skynder os herfra, for der at leve fornøiede. O! at min Fader endnu levede og vidste min Lykke, grædende ville han velsigne os.

Clementine

(som er ganske forvirret, siger for sig selv:)

O, ulykkelige Søster! jeg græder over dig — jeg skal opdage dig noget, som vil være dig utroligt og forskrækkeligt. — Hvad skal jeg giøre? — O! at jeg aldrig havde erfaret denne Nyehed — Dog! jeg maa gaae, førend hun merker min Uroelighed. —

(Til Yaricko:)

Jeg maa nu forlade eder, Yaricko, jeg maa gaae til min Veninde, som I maaskee — endnu i Dag vil lære at kiende.

(Hun gaaer bort.)

Yaricko

(allene).

Jeg kan ikke begribe, hvor den Bedrøvelse kommer fra, som i Dag hersker overalt — Skulle vel Incle være mig utroe — skulle Clementine vel vide noget af hans Troløshed, og derom beklage mig? Jeg saae hendes Forvirrelse — jeg vil søge hende op igien, for at faae nøiere Kundskab om hendes Uroelighed.

(Hun gaaer.)

Tredie Optrin.

Incle, Belvedre.

Incle.

Ja, Belvedre! jeg forlader mig paa dit Raad — Skaf mig Rigdom, eller dræb mig — Hvordan skal jeg nu vel mage det saaledes, at Elisabeth og Yaricko ikke erfarer noget om hverandre? Hielp mig ud af denne Forvirring.

Belvedre.

Giv dig tilfreds — jeg kunne vel opdage dig et Raad, som vist kunne fuldføres, og tiene til dit Beste; men jeg frygter, du ikke kan antage det —

Incle.

O! naar det kan bringe mig i en anden Forfatning, og betage Elisabeth al Mistanke, saa opofrer jeg alt hvad mueligt er; sig kun Belvedre!

Belvedre.

Jeg frygter, at den Kierlighed, som du bærer for Yaricko, strider derimod.

Incle.

Nei — kunne hendes Ulykke sætte mig i bedre Stand, jeg ved Elisabeth blive rüg — saa hader jeg hende allerede, den Vilde —

Belvedre.

Nu saa er jeg fornøiet — hør mit Raad, Incle! og beundre derved din Vens Storhed, der redder dig ud af en Ulykke, og forskaffer dig ved din Brud stor Rigdom.

Incle.

O! hvor føler jeg nu vores Venskabs Baand — aabenbar mig strax dette Raad — jeg er ganske utaalmodig.

Belvedre

Du erindrer dig vel, at jeg for tre Aar siden bragte nogle Americanere herhid, som jeg for store Penge solgte til en Slavehandler — Kunne du vel beslutte, dersom ikke sei Kierlighed forbyder dig det, ogsaa at sælge Yaricko? thi saa fik du Penge imellem Hænder, og saa havde du ikke heller nødig at frygte for, at Elisabeth holdt dig for troeløs, hvilken

ken du dog for hendes store Formue Skyld ugierne miſter.

Jncle

O! ypperlige Raad — fra dette Øieblik af skal ingen Kierlighed mere findes hos mig for Yaricko — jeg vredes endog over mig selv, at jeg ikke bragte flere saadanne Vilde med — Kom lad os hastig gaae til Slavehandleren — og ved dette Kreatur giøre os lykkelige.

(De gaae bort.)

Fierde Optrin.

Eliſabeth, Clementine.

Eliſabeth.

Her — har du da opdaget min Medbeilerinde — Her er det vel **Clementine**, at du hørte denne forskrækkelige Nyehed —

Clementine.

Ja her — ulykkelige Søster — her forfærdedes jeg.

Elisabeth.

O! hvorfor er jeg dog kommet her til dette forbandede Sted? O, afskyelige Jncle! — Hvad skal jeg giøre? skal jeg forbande Jncle — Skal jeg aabenbare Stejley hans Vanære — skal jeg beskiemmet reise tilbage — skal jeg ile hiem, for der at lade Øvrigheden vide Jncles skammelige Gierning? Skal jeg ogsaa hade Stejley hans Broder — Hvad skal jeg —

Femte Optrin.

De forrige, Stejley.

Stejley

(som hører hun nævner ham, falder for hende paa Knæe).

Nei! giør det ikke, deiligste Elisabeth! knælende beder jeg for mig, ikke for min Broder; han fortiener Deres Forbandelse; men — skulle De ogsaa lade samme treffe mig? Nei! De tænker for ædelt til at kunne hade mig.

Elisa=

Eliſabeth.

Staae op, Stejley! tilgiv mig et Udtryk, ſom avledes af Fortvivlelſe — men ſig mig — hvem har opdaget Dem den æreløſe Jncs les Utroeſkab?

Stejley.

Himlen give, at den var bleven dulgt for os alle — Hans Tiener har aabenbart mig det, og jeg ſkielvede allerede at De havde erfaret ſamme. Skamfuld ſtod jeg for dette Menneſke, og Beſkiemmelſe forbyder mig og at træde Dem under Øine med min ſædvanlige Frimodighed.

Eliſabeth.

Ja — Clementine talede ſelv med min Medbeilerinde, og endnu fuld af Skræk og Forfærdelſe fortalte hun mig denne afſkyelige Scene.

Stejley.

Elſkeligſte Eliſabeth! jeg beklager Dem. Dette har været Aarſagen, at han ſaa liſtig ſøgte at ſkiule ſig for os — jeg vil haſtig ſøge ham op — Han ſkal finde i mig en ſtraffende

Broder — O! kunne jeg kun taale at see ham — Natur og Lov strider med mig; dog skal jeg (ifald det er mueligt) i det mindste bringe ham til Fortrydelse.

Elisabeth.

O! at han kunne bringes dertil, den Elendige — jeg føler uagtet al Foragtelse, dog endnu den almindelige Menneskekierlighed for ham.

Stejley.

Jeg vil da gaae, og tillad Deres Søster at følge mig, maaskee kunne hendes Revselse foraarsage meer Indtryk hos ham end min.

(Stejley og Clementine gaaer bort.)

Elisabeth

(allene).

O alt for sande Anelser! alt for visse Bekymringer, som for lang Tid siden bespændte mit Hierte! Fortiente du vel Incle, at jeg saa ofte i din Fraværelse sukkede for dit Velgaaende? Bliver ikke ofte vor redelige Omhyggelighed for andres Vel belønnet med skammelig Utroeskab? O, Incle! det skal komme

dig

dig dyrt at staae, at have bedraget mig — ja, Troeløse! jeg vil selv ile hen for at straffe dig —

(Hun gaaer.)

Siette Optrin.

Incle, Belvedre, Jacob.

Incle
(til Jacob).

Kommer Slavehandleren herhid?

Jacob.

Ja — og da jeg talede om Belvedre, lod han at være vel fornøiet.

Belvedre
(til Incle).

Dette bør bestyrke dit Haab om at sælge din Slavinde dyrere.

Jacob.

Her kommer han —

Incle.

Godt Jacob — gaae til Side.

(Han gaaer bort.)

Syvende Optrin.

Incle, Belvedre, Slavehandleren.

Slavehandleren.

Er her noget at fortiene for mig, min Herre?

Belvedre
(til Incle).

Lad mig handle med ham, da han allerede kiender mig.

Incle.

Godt; jeg overlader dig alting.

Belvedre
(til Slavehandleren).

Har I ingen Slaver som i gierne ville sælge eller bytte bort?

Slavehandleren.

Nei! naar I ingen har for mig, saa er her intet at giøre; jeg har denne gang høilig Slaver nødig —

Belvedre
(til Incle).

Atter Forhaabning til at sælge Yaricko dyrere.

(til

(til Slavehandleren)
Vil I kiøbe en Americanerinde?

Slavehandleren.

Aa ja! og jeg betaler hende dertil godt — jeg giver 40 Pund Sterling for hende.

Belvedre.

Nei, for 50 skal I have hende, hun er sterk, og kan arbeide godt.

Incle

Ja, og desuden døer dette vilde Creatur ikke af Hug.

Slavehandleren.

Naa, saa bliver det derved; men hvor —

Ottende Optrin.

De Forrige, Yaricko.

Yaricko
(angestfuld og forskrækket).

O, allerkiæreste Incle! kom lad os ile fra dette ulykkelige Barbados!

Belve-

Belvedre.

Hvad feiler Eder, hvad vil I sige dermed?

Yaricko.

Lad mig tale med Incle.

Incle.

Nu saa tael hurtig; jeg har Forretninger.

(for sig selv.)

Mon hun allerede skulle have erfaret noget —

Yaricko.

Ganske bedrøvet lagde jeg mig allene i Haven i det Grønne — jeg begyndte at slumre, da en forskrækkelig Drøm foruroeligede mig. O, Incle! hør samme og forfærdes med mig — jeg drømte: at da vi nyeligen vare her ankomne, saa traadte et trodsigt Menneske ind i vort Kammer, rev dig ud af mine Arme, lagde dig Kieder paa, og slæbede dig bort til det haardeste Slaverie — jeg raasede, skreg om Hielp, søgte at redde dig ved mine Skriig, og endnu bedrøveligere vaagnede jeg mat af Skræk op igien. Undflye, Incle! jeg frygter for din Friehed. O! skulle du berøves mig? Før ville jeg fremrække mine Hænder til de Kieder,

Kieder der skulle slutte dig, før skulle man legge de tungeste Byrder paa mig, ja før ville jeg gaae i det grusomste Fængsel for dig.

Incle.

Nu saa gaae da; denne Mand skal bringe dig derhen.

(til Belvedre).

Lykken er os gunstig; jeg havde ingen bedre Leilighed kunnet optænke, for at forstøde hende til Slavinde, end denne.

Yaricko

(roelig).

Ja, Incle! naar denne Mand er den Tyran, som i Søvne rev dig fra mig, naar han vil føre dig til Slaveriet, saa slut mig kun —

Incle

(til Slavehandleren).

Slut hende — hun begierer det; og send mig 50 Pund Sterling for hendes Krop —

Yaricko.

Retfærdige Guder! — Hvad taler du — For din Befrielse havde jeg vovet at lide alt; men

men — for at stille din Gierrighed, skulle jeg tiene dig til det elendigste Redskab — nei Incle — Dette kan ikke være dit Alvor.

Incle.

Ingen Snak mere; du har forlangt det.

Yaricko.

O Himmel — Incle — Den der bevarede dig for Dyr og Uveir, den vil du nu berøve Frieheden? Den som klædte dig, vil du blotte? Den der gav dig Mad og Drikke, skal for din Skyld lide Hunger og Tørst? Den som hvilede i dine Arme, skal nu tilbringe sine Nætter paa haarde Halmstubbe? O Incle!

(Hun vil omarme ham, han støder hende tilbage, hun falder for ham paa Knæe.)

Nei, Incle! saa grusom kan du ikke være, jeg Uskyldige — bønhør mig! Lad mine Sukke røre dig — hav Medlidenhed med min Ungdom! Betragt min Uskyldighed — Lad mine Taarer bevæge dig — Taarer som flydede for din Befrielse — See til mig — Incle — din Yaricko — Ach —

Incle

Jncle
(til Slavehandleren).

Tag hende bort; jeg kan ikke længere taale hendes Hylen.

Yaricko.

O, saa giv dog i det mindste Agt paa dit eget Blods Røst! Ja, Jncle! dersom dette, som jeg bærer under mit skiælvende Bryst, kunne klage — saa skulle det bede for mig — jeg som er frugtsommelig — Din egen Frugt kan du overgive til Slaveriet?

Jncle.

Godt, at du endnu tilstod det — jeg føler Lykkens Størrelse — jeg faaer altsaa endnu for hendes Tilstaaelse af eder 10 Pund Sterling — tag hende bort — Hun heder Yaricko.

(Belvedre og Jncle gaaer ud.)

Niende Optrin.

Slavehandleren, Yaricko.

Yaricko.

O! skal da denne forfærdelige Drøm fuldbyrdes paa mig! Skal du Umenneske pine mig —

Slavehandleren.

Hold inde Bestie! ellers skal du strax smage mine Prygl, snart skal dine bløde Hænder ved Steensløben blive oprevne, om et Øieblik skal jeg sætte dig til Arbeide —

(Han gaaer.)

Yaricko

(allene).

O Jncle! du Barbar — O! afskyelige Original af en forbandet Gierrighed. O! haardhiertede Uhyre! hvor antænder du ikke i mig den grueligste Hevngierrigheds Ild! jeg vil ikke holde op at raabe til Guderne om Hevn — hver Marter, som jeg maae udstaae, skal komme med dobbelt Vægt tilbage paa dig — Det er dig ikke nok, at du ved en langsom Qval myrder mig; men du bliver og en afskyelig

skyelig Barnemorder — O Gud! min Aand, naar den forlader denne usle Hytte, vil følge dig — intet Minut vil gaae forbi, hvor ikke Yarickos kummerfulde Elendighed vil ængstelig pine din Siel — ingen Nat vil du hvile — dit uskyldige Barns Aand vil nage din Samvittighed — O Retfærdighed! forskaf mig Roe og Fyldestgiørelse — hvor finder jeg Ord, naar dette Barn fødes, som ere stærke nok til at indpode i Barnet den afskyeligste Foragt imod sin dievelske Fader! Lynild og Torden vil sønderknuse dig, du Udyr! Skræk over Skræk vil overfalde dig — mine Suk og ynkelige Raab vil blive dig til tusende Piinsler — omkommer jeg, saa dør jeg uskyldig — men du vil derimod langsom fortæres under de utaaleligste Samvittigheds Nag.

Slavehandleren

(i det han træder frem).

Hør du ikke jeg raaber? skal jeg hente dig med min Pidsk?

Yaricko
(for sig selv).

O! jeg føler min Skiebne alt for haard.

(til Slavehandleren:)

Nei — jeg følger eder gierne — jeg beder eder kun at skaane mit ulykkelige Foster, naar I ikke vil skaane mig.

Slavehandleren
(i det han støder hende foran).

Det skal ikke skee for din, men for min egen Fordeels Skyld.

(De gaae.)

Ende paa den anden Handling.

Tredie Handling.

(Skuepladsen forestiller et Sted, hvor Slaverne arbeide.)

Første Optrin.

En Slave arbeidende, Yaricko i Slaveklæder.

Slaven.

O! forfærdelige Egennytte, du som forleder Menneskene til saa afskyelige Gierninger — hvor haardt maae jeg arbeide her, for at forøge andre Menneskers Pragt — Jeg synker næsten ned under disse Møisommeligheders Byrder, dog skal ingen kunne betage mig Trøsten af en nær tilstundende Død, den jeg hver Time med uforfærdet Mod venter efter, men maaskee, paa det jeg skal lide desto længere, tøver uophørlig. — Jeg beklager hiin Piges Ungdom, som endnu ikke længe har følt dette slaviske Aag; men som formedelst hendes

unge Aar, naar hun ikke af Kummer og Elendighed ødelegges, vil destoverre alt for længe komme til at føle det — Hun sukker, og jeg sukker af Medlidenhed med hende.

Yaricko.

Jeg takker eder, ærlige Gamle, for denne Trøst — Det lindrer visselig min Smerte, naar jeg seer, at der endnu findes Hierter, som have Følelse; jeg har endnu ikke været længe under dette slaviske Aag, men føler vel, at kun faa Øieblikke ere nok, for at sukke der under.

Slaven.

Ja — men vær Slave i tyve Aar, eller kun i tre, som jeg, udgyd saa hele Strømme af Taarer; jeg haaber snart ved mine Dages Forkortning at blive befriet derfra, men I kan endnu længe opofre eders Aar ved det haardeste Arbeide for Menneskenes forbandede Egennytte.

Yaricko.

O nei! min Kummer vil snart forkorte mine Dage.

Slaven

Slaven
(for sig selv).

O! at det dog ikke saaledes er gaaet min Datter! jeg tænker med Taarer paa hende, naar jeg seer en Person af hendes Kiøn. — Dog — Bedrøvelse maae have giort Ende paa hendes Liv — Skrig efter hendes kierlige Fader har vist ødelagt hende — O! at hun her kunne betage mig Byrden, og dele Arbeidet med mig, hvor lydig, hvor villig ville hun giøre det, den redelige Datter!

Yaricko
(som i det samme seer til ham, siger forvirret for sig selv:)

Han taler om sin Datter, og det synes næsten som det er min Faders Stemme — maaskee Kummer og Elendighed har forandret hans Ansigtes Træk, maaskee hans af Graad og Taarer fordærvede Øine formaae ikke at kiende mit i Sorgen forandrede Ansigt. (Lidt høiere:) Dog nei! min Elendighed og Smerte kan aldrig blive saa stor. (Hun vender sig derpaa til Slaven) Himmel! hvad seer jeg hænge om hans Hals?
(Til Slaven:)
Hvad bær I paa eders Bryst?

Slaven

Slaven
(bedroved).

Ak! det er et i Bark indskaaret Billede, som min Datter i hendes spæde Ungdom hængte mig om Halsen, og hvilket jeg endnu vil tage med mig i Graven.

Yaricko
(i det hun griber efter det, og seer det).

I Guder!

(Derpaa falder hun i Afmagt; Slaven, som er forundret, søger at bringe hende til rette. Efter liden Tavshed siger hun:)

Ulykkelige Fader —

Slaven
(forvirret).

Min Datter —

Yaricko.

Ja — jeg er hende den ulykkelige, som Ulykken endnu ikke har ladet omkomme, for at dele med Eder Slaveriets Elendighed, jeg er Eders Yaricko — min Fader! O strænge Skiebne! O Barbarie! O umenneskelige Europæer!

(Hun græder.)

Sla=

Slaven
(som imidlertid kiender hende, kan ikke tale for Beklemmelse, endelig siger han:)

O, Yaricko! er det dig selv, som jeg her seer — min Datter! O Himmel! O Skiebne!
(Han græder tillige.)

Andet Optrin.

De Forrige, Stejley, Clementine.

Stejley.

Hvad for Jammerskrig hører man her paa dette Sted — monne Slaveriets Byrde bliver disse for svær?

Clementine.

Himmel — Hvem seer jeg i Slaveklæder —

Yaricko.

O, Clementine! som jeg endnu i Dag i min Frihed lærte at kiende, hvor har jeg paa nærværende Tid din Trøst nødig — jeg drog Suk paa Suk over Incles Utroskab, som jeg da kun mistænkte, men som jeg nu føler paa det grusomste — seer her den ulykkelige Fader, hvis Død jeg allerede i Dag begræd — udgyd nu de Taarer, som Du sidst af Medlidenhed fældede over ham —

Clementine
(forundret).

Aldrig har dog Incle ført eder i denne Ulykke?

Yaricko.

Jo — Incle er denne Barbar.

Stejley
(forskrækket).

Det er dog vel aldrig Yaricko?

Yaricko.

Jo — og det eneste Barn af denne vansmægtede Fader — den umenneskelig Europæer har bragt mig her —

Slaven.

Og mig har en ved Navn Belvedre paalagt dette grusomme Aag —

Clementine
(til Yaricko:)

Sandelig! din Skiebne maae røre enhver, og du bringer mit Hierte til den inderligste Medlidenhed — jeg føler hvilken Qval det maae være for en redelig Datter, at finde sin Fader i den elendigste Tilstand — O, Incle! dette vil blive dig til en evig Pine.

Stej-

Stejley
(for sig selv).

Nu er da min Broders Ondskabsmaal opfyldt, og Belvedre, denne lastefulde Ven har udøvet samme Misgierning; det er Frugterne af et Venskab, som stiftes af Egennytte og Letsindighed.

(Til Yaricko:)

Har han da taget eder med sig fra eders Fæderneland som Slavinde?

Yaricko.

O! saa var min Ulykke endnu taalelig, nei — som hans Kone kom jeg herhid — jeg skielver! som hans Fortrolige solgte han mig.

Stejley
(for sig selv).

O! jeg grues ved min Broders nedrige og afskyelige Misgierning — jeg skammer mig ved at give mig tilkiende for Dem, at være hans Broder —

Tredie Optrin.

De Forrige, Elisabeth.

Elisabeth
(til Stejley).

O, Stejley! det er destoværre alt for sandt om Deres afskyelige Broder; og endnu mere,

Gier-

Gierrighed og Skinhellighed har bevæget ham at sælge Yaricko; hans egen Tiener, som forfærdedes selv over dette Umenneske, har fortalt mig det med Forskrækkelse —

Stejley.

Her er hun, den Ulykkalige —

Yaricko.

Og her min ulykkelige Fader! O, har I Europæer mindste Følelse af Medlidenhed, saa søg at redde os.

Clementine.

Giv dig tilfreds, Yaricko! Forsynet vaager endnu over eder, og Stejley, som Incle ikke er værdig at kalde Broder, vil vist søge at ende eders Lidelser.

Stejley

(til Yaricko og Slaven).

Ja jeg vil befrie eder begge, fra nu af skal I ikke længere kaldes Fanger — i Frihed skal I omfavne hinanden — jeg vil vise eder, hvor forskiellige og ulige ofte Brødres Hierter ere.

Slaven.

O gunstige Forløser —

Yari-

Yaricko.

O himmelsendte Befrier! Tak og Ærbedighed for dit gode Hierte befaler mig at tie.

Stejley

(i det han giver Yaricko Penge).

Her tag disse Penge, gaae til Slavehandleren, og kom til os igien, naar I har kiøbt eder fri.

Elisabeth

(til Stejley).

O! at den ubarmhiertige Incle kun besad en ringe Grad af den Menneskekierlighed, der i Overflødighed viser sig hos Dennem

(Yaricko og Slaven falder for ham paa Knæe.)

Yaricko.

O barmhiertige Stejley! din Troskab imod os skal Himlen belønne.

Slaven.

Ja Du skal stedse og altid med rige Velsignelser overgydes.

Stej-

Stejley.

Staae op, mine Børn! og gaae; vi vil imidlertid vente eder i Værtshuset, hvor Jncle boer.

(De gaae.)

Fierde Optrin.

(Skuepladsen forestiller Værtshuset.)

Jncle, Elisabeth, Stejley, Clementine.

Jncle allene,

(uden at blive de andre vaer, som komme ind under Monologen).

Alt længe siden søger jeg Elisabeth, og kan ikke finde hende — Skulle hun vel være reist bort igien, uden at see mig? O, at jeg nu strax kunne blive hende vaer, og omfavne hende.

Elisabeth

(til Jncle).

Dog ikke mig, troeløse —

Jncle

(for sig selv).

O, skulle jeg være forraad? Dog maaskee kan jeg endnu redde mig ud derfra — at være

være kiæk og uforfærdet, skikker sig nu bedst for mig.

(til Elisabeth:)

Ja dig, allerkiæreste Elisabeth! dig, paa hvilken jeg i min Fraværelse saa ofte tænkte — Dig, som jeg ogsaa langt borte elskede, endnu elsker, og jo længere jo mere agter høit! Min lange Fraværelse har maaskee giort dig mistænkelig, at jeg var dig utroe; kun en falsk Mistanke er Aarsag til din Fortrydelse, og desto lettere bliver den for mig at bære —

Elisabeth.

Nei — Nedrige! din afskyelige Handling er det, og endnu kan du ikke rødme ved din Skam.

Jncle.

Og du, elskeligste Broder! staaer ogsaa ganske forvirret — Du iler ikke som sædvanligen min Omarming imøde, du retfærdiggior mig ikke for Elisabeth.

Stejley.

Bring mig ikke til at tale; det er dig bedre at jeg tier. Thi naar Vrede og Fortrydelse

trydelse ophidser mig til at tale, saa skal du mere føle det, end naar jeg ved din Hiemkomst, ved din ulykkelige Hiemkomst synes at være ligegyldig.

Incle.

Jeg forstaaer ikke din Tale, min Broder!

Stejley.

Du, min Broder — et Umenneske — en Barbar — et umælende Dyr.

Incle.

Vil I legge mig det til Last, at Skiebnen ikke ville skikke mig eder rig tilbage igien?

Stejley.

Nei — Nedrige! men dette, at du stillede din Gierrighed, som Skiebnen vel kiender, ved Indiens Indvaanere, da du ved Americas Guld ikke kunne mætte den.

Femte Optrin.

Belvedre, de Forrige.

Belvedre

(forvirret til Incle, uden at see til de andre).

Alting er forraad — Vi ere forlorne —

Elisa-

Elisabeth
(til Belvedre).

Ja Forfører! alt længe siden ere eders skammelige Gierninger os bekiendte, og denne Graahærdede, som der kommer (Hun peger til Slaven, som kommer ind) skal ogsaa forøge din Skam.

Incle
(forvirret).

Belvedre —

Siette Optrin.

Slavehandleren (førende Yaricko og hendes Fader ved Haanden), de Forrige.

Slavehandleren
(til Stejley).

Her ere de Frigivne —

Incle
(til Slavehandleren).

Hvad — har du forraadt mig? O Tyran! Har Yaricko med hendes Klager overvundet dig —

Stejley
(til Jncle).

Nei — hun selv, som du saa grusom medhandlede, har allene forraadt dig — Hun har fundet hendes Fader, som Belvedre, din onde Ven, har solgt, og jeg har løst dem begge.

(Jncle og Belvedre staae bestyrtsede og skamfulde.)

Yaricko
[bedrøvet].

Ach, Stejley! tilgiv Deres Broder —

Stejley
(forundret).

Yaricko — endnu at kunne tænke paa denne fordømte Skabning — O, Jncle — Jncle — Nei — jeg kan aldrig mere taale at see disse Barbarer. [Han vender sig til Elisabeth og Clementine] Kom ædelmodige Elisabeth — Kom Clementine! lad os flye fra dette Sted, hvor Umennesker leve, og ile det velsignede London imøde. [til Slaven og Yaricko:] Og du gamle Mand! tag disse Penge, lad dem tiene eder til Underholdning i eders Elendighed, og følg med os i Morgen i det til London seilfærdige Skib; seil fornøiet derhen, og for-

forvandle eders Slavestand i roelige og muntre Dage —

[Yaricko staaer imidlertid ganske nedslaaet. Det tordner og lyner.]

Slaven

[vegrer sig ved at imodtage Pengene, men tvinges dertil af Stejley].

Mine Taarer flyde for dit Vel; mine zittrende Hænder skal stedse udstrakte til Guderne velsigne dig; men derimod anraabe dem om Forbandelse og Ulykke over Belvedre.

Yaricko

(paa Knæe).

Ja Velsignelser skal stedse falde som en vederqvægende Dug paa din Isse — Det er alt — hvad Tak og Følelse tillader mig nu at sige — men Jncle —

Stejley

[i det han reiser hende].

O! Skam dig Jncle. Du kan aldrig begaae skiændigere Gierning. De vrede Guder vil straffe eders Mishandlinger.

[Han vender sig til Elisabeth og Clementine og gaaer.]

Elisabeth
[i det hun følger efter].

Ja, de nedstyrtende Straaler skal være til Skræk for eders urolige Siel — Torden og Lynild skal hevne Yaricko og mig.

Yaricko
(forvirret).

O nei, ædelmodige Elisabeth!

(De andre gaae, undtagen Yaricko, som holder sin Fader tilbage.)

Syvende Optrin.

Yaricko, Slaven, Jucle, Belvedre.

(Jucle og Belvedre ganske rasende.)

Yaricko.

Min Fader!

Slaven.

Kom mit Barn!

Yaricko.

Nei, min Fader! Jucle er fortvivlet — Han fortryder — O, mon jeg ikke kan bringe ham til rette igien?

Slaven.

Slaven.

Den Nedrige!

(Incle seer i det samme til Yaricko.)

Yaricko.

Ach, min Fader! Han er forført. Hans eget Blod taler for ham i mit Liv.

Belvedre.

Kom, Incle! lad os trodse al Hevn — lad os ile — lad os sætte efter disse Grusomme, berøve dem Livet, og dele imellem os de dem medgivne Penge.

(Yaricko staaer imidlertid bexngstet; hendes Fader vil trække hende bort, han kan ikke.)

Incle.

Ja — jeg frygter ikke den vrede Himmels sorte Skyer — kom — kom — Belvedre! førend lykkelige Vinde river dem bort fra vore Øine.

Yaricko

(forskrækket).

Retfærdige Guder! din Yaricko — Grusomme — (Hun gaaer et Trin frem) Dit Barn — hvad skal jeg — min Fader!

(Incle og Belvedre vil i deres Raserie efter dem; det tordner stærkere.)

Bel-

Belvedre.

O! jeg foragter al brølende Torden; thi sønderknuser en Tordenstraale mig, saa —

(Han bliver i det samme slaget af Lynild.)

Incle

(som seer ham ligge død).

Belvedre! du min Ven — du død — O! da lever jeg ikke længere paa denne afskyelige Kreds, hvor Lykke og Ulykke raser (Yaricko, som hører dette, vil med Magt rive sig los fra sin Fader) nei der — hvor ingen Lov kan martre os, hvor ingen elendig Broder forbander, hvor ingen Yaricko piner.

(Han kaster et Øie til Yaricko, derpaa tager han sin Dolk op.)

Yaricko.

Min Fader — han døer —

(Imidlertid slider hun sig los, og løber til Incle i en fortvivlende Stilling.)

Ha Incle —

Incle

(i det Yaricko falder ham om Halsen, men forgieves griber efter Dolken).

Kan ikke Himlen ved Lynild ende mit Liv, saa kan min Dolk.

(Han stikker sig og døer.)